Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ — ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Π' τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ ἀγωνία τῆς κόρης μου μεγάλωσε. Ὁ βρικόλακας παραμόνευε ἀσφαλῶς γύρω στὴν ἔπαυλι. Ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος, γιὰ ὅσα συνέβαιναν, παρακάλεσα τότε τὸν ἐφημέριο, ποὺ ἦρθε ξανὰ γιὰ νὰ μεταλάβη τὴν ἑτοιμοθάνατη, νὰ μείνη μαζύ μας. Τὸ ἔκαμα αὐτό, ἔχοντας ὑπ' ὄψει μου πὼς τὸ βδελυρὸ τέρας θὰ στεκόταν μακρυὰ καὶ δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ πλησιάση ἐφ' ὅσον θὰ βρισκότανε μέσα στὸ σπίτι ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, μὲ τὴν Ἁγία Μετάληψι.

Ὁ καλὸς γεροεφημέριος δὲν μοῦ ἔφερε ἀντίρρησι. Ξέροντας τί συμβαίνει, ἄνοιξε τὴ Γραφή, κάθησε πλάϊ στὸ κρεββάτι τῆς ἑτοιμοθάνατης κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη. Ἔξω οἱ λύκοι χαλοῦν τὸν κόσμο.

Κατέβηκαν ὥς τὴν ἔπαυλι, πρᾶγμα ποὺ μονάχα μιὰ φορὰ συνέβη. τόσα χρόνια ποὺ ζοῦμε δῶ πάνω. Ἦταν τότε ὁ χειμῶνας βαρύς, τὸ χιόνι σκέπασε τὰ πάντα κι' ἡ πείνα τοὺς ἀνάγκασε νὰ ροβολήσουν κοπαδιαστὰ ὥς τὴν ἔπαυλι. Μαυρολογοῦσε ἡ χιονισμένη ἔκτασι ἀπὸ δάδτους καὶ τοὺς πυροβολύσαμε ἀπ' τὰ παράθυρα, σκοτώνοντάς τους ἀλύπητα. Σήμερα ὅμως τοὺς ἔφερε μαζύ του ὁ βρικόλακας. Βρίσκεται κάπου γύρω ἀπ' τὸ σπίτι καὶ παραμονεύει.

Τί ζητάει ὁ καταραμένος;

Ἡ εὐχὲς τοῦ γεροεφημερίου ἔκαμαν τὸ θαῦμα τους.

Ἡ δυστυχισμένη κόρη μου δὲν ἔχει τὴν ἀγωνία ποὺ εἶχε προηγουμένως. Εἶνε πιὸ ἥσυχη τώρα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄνοιξε τὰ θολὰ μάτια της καὶ κύτταξε γύρω.

Σηκωθήκαμε καὶ πλησιάσαμε ὅλοι στὸ κρεββάτι.

— Παιδί μου! ψιθύρισα καὶ μ' ἔπνιξαν οἱ λυγμοί.

Ἡ Ἀρλέττα σήκωσε τότε τὰ παγωμένα χέρια της, τ' ἄφησε μέσα στὶς φοῦχτες μου καὶ ψιθύρισε σιγαλὰ καὶ μὲ δυσκολία:

— Πιατέρα μου, τώρα εἶμαι ἥσυχη, πολὺ πιὸ ἥσυχη... Ναί, πατερούλη μου, μὴν κλαῖς πειά....

Ὁ ἐφημέριος δὲν ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγη ἡ περίστασι αὐτή. Πῆρε τὸ χρυσὸ σταυρὸ ποὺ κρεμότανε στὸ λαιμό του καὶ τῆς τὸν ἔδωσε νὰ τὸν φιλήση.

Ἡ Ἀρλέττα τὸν ἅρπαξε μὲ λαχτάρα στὰ χέρια της καὶ τὸν ἔφερε στὰ χείλη της.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄστραψε ἔξω καὶ βρόντησε.

Οἱ λύκοι οὐρλιαξαν ἄγρια καὶ μαζὺ μὲ τὸ χιλιόστομο δικό τους οὐρλιαχτό, ἀκούστηκε καὶ τὸ σκούξιμο Ἐκείνου, ἕνα σκούξιμο πόνου καὶ λύσσας, σὰν νὰ τὸν καίγανε μ' ἀναμμένο σίδερο.

Ἐξαντλημένη κατόπιν ἡ κόρη μου, ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ δὲν ξαναμίλησε πειά.

Σταυροκατηθήκαμε καὶ καθήσαμε στὶς θέσεις μας.

Μονάχα ἡ γρηὰ μάνα μου βγῆκε ἔξω.

Δὲν τὴ ρώτησα ποῦ πηγαίνει. Μονάχα ὅταν εἶδα πὼς ἀργοῦσε, βγῆκα νὰ δῶ ποῦ βρίσκεται. Τὴ βρῆκα σ' ἕνα ἀπομακρυσμένο δωμάτιο τῆς ἐπαύλεως, μπροστὰ σ' ἕνα ἀνοιχτὸ σεντοῦκι, νὰ βγάζη διάφορα ροῦχα καὶ νὰ κλαίη.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, μάνα; τῆς εἶπα. Ἔλα μέσα.

Δὲν μοῦ ἔδωσε ἀπόκρισι. Σήκωσε μονάχα καὶ μοῦδειξε ἕνα ὁλόλευκο νυφικό, παρθενικὸ φόρεμα.

Κατάλαβα ἀμέσως τί ἔψαχνε νὰ βρῆ στὸ σεντοῦκι καὶ σωριάστηκα σὲ μιὰ καρέκλα, κλαίγοντας σὰν μικρὸ παιδί.

Ἡ προνοητικὴ γρηὰ τοίμαζε τὰ πιὸ ἀκριβὰ φορέματα τῆς ἐγγονῆς της γιὰ νὰ τὴ νεκροστολίση. Ἤθελε νὰ δῆ τὴ νεκρὴ νυφιάτικα ντυμένη μέσ' στὸ φέρετρό της, ἀφοῦ δὲν τὴν ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ τὴ δῆ νυφοῦλα στὶς χαρὲς τοῦ γάμου της.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ μοῦ σπάραξε τὴν καρδιά.

Ἔκλαιγα ἀπελπισμένα, μπήγοντας τὰ νύχια μου στὰ μάγουλά μου. Ἡ μάνα μου μὲ λυπήθηκε.

— Μὴν κλαῖς πειά, γυιέ μου, μοῦ εἶπε. Ἂς εἶνε δοξασμένος ὁ Θεός, ἀφοῦ ἔτσι εἶνε τὸ θέλημά του. Μὴν κλαῖς πειά.

Σηκώθηκα ἐπάνω καὶ ξαναγύρισα στὴν κάμαρα τῆς κόρης μου. Περνῶντας ἀπ' τὴν τραπεζαρία, εἶδα μαζεμμένους γύρω στὸ τζάκι τοὺς ὑπηρέτες. Φαινόντουσαν τρομαγμένοι καὶ συγανομιλοῦσαν.

Στάθηκα στὴν πόρτα καὶ τοὺς εἶπα μερικὰ λόγια γιὰ νὰ τοὺς δώσω θάρρος. Κούνησαν τὸ κεφάλι τους καὶ δὲν μοῦδωσαν ἀπόκρισι. Τοὺς ἔχει τρελλάνει ὁ φόβος, ὅπως φαίνεται κι' ὁ Θεὸς νὰ φυλάξη μὴ σηκωθοῦνε καὶ φύγουν.

Πῆγα καὶ κάθησα κατόπιν κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς Ἀρλέττας. Κανένας δὲν μιλοῦσε. Ἡ ἄρρωστη κρατοῦσε τὰ μάτια της κλειστὰ καὶ μόλις ἀνάσαινε...

Μισὴ ὥρα πέρασε ἔτσι. Μισὴ ὥρα βουβὴ καὶ πένθιμη, γεμάτη ἀγωνία καὶ πόνο....

Ἔξω ἔβρεχε, ἔβρεχε... Οἱ λύκοι εἶχανε λουφάξει...

Δὲν ἀκουγόταν, παρὰ τὸ μουρμουρητὸ τοῦ γεροεφημερίου, τὸ ρυθμικὸ δάρσιμο τῶν βροχοσταλίδων στὰ κλειστὰ παράθυρα καὶ τὸ τρίξιμο τῶν ξύλων στὴ φωτιά...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς, ἐνῶ ὁ ὕπνος βάραινε τὰ βλέφαρά μας, ἀκούσαμε ἕνα τζάμι νὰ σπάζη καὶ τὴ μάνα μου νὰ σκούζη πνιγμένα καὶ νὰ ζητάη βοήθεια.

Τιναχτήκαμε ἐπάνω, ἁρπάξαμε τὰ ὅπλα μας καὶ τρέξαμε στὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν ἡ μάνα μου.

Μεγάλε Θεέ!... Τὴ βρήκαμε ξαπλωμένη καταμεσῆς στὸ πάτωμα, ἀναίσθητη. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ματωμένο. Ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι ἔμπαινε παγωμένος ἀέρας, τὸ λυχνάρι βρισκόταν ἀναποδογυρισμένο πάνω στὸ τραπέζι. Τὸ τραπεζομάντηλο εἶχε πάρει φωτιὰ καὶ καιγότανε...

Μέσα στὸ δωμάτιο δὲν βρισκόταν κανένας. Ἔξω μονάχα ἔκρωζαν τὰ νυχοπούλια κι' εἶχαν ξαναρχίσει τὸ πένθιμο οὐρλιαχτό τους οἱ λύκοι...

Οἱ ὑπηρέτες ποῦχαν τρέξει ξοπίσω μας, πέταξαν τὸ λαμπαδοκαμμένο τραπεζομάντηλο ἔξω ἀπ' τὸ σπασμένο τζάμι καὶ κλείσανε τὰ παραθυρόφυλλα.

Ἦσαν χλωμοὶ καὶ τρέμανε σὰν τὸ βοῦρλο...

Τί νὰ τοὺς ἔλεγα; Πῶς νὰ τοὺς ἐμψύχωνα ποὺ τἄχα κι' ὁ ἴδιος χαμένα;

Σηκώσαμε τὴ μάνα μου καὶ τὴ μεταφέραμε στὸ κρεββάτι της.

Φτωχή μου μάνα!...

Ὅταν τὴν πλαγιάσαμε στὸ κρεββάτι της, ἔσκυψα καὶ καθάρισα τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαμό της ἀπὸ τὰ αἵματα. Εἶδα τότε μὲ φρίκη τὸ λαιμό της σταραγμένον, σὰν νὰ τῆς τὸν εἶχαν σχίσει μὲ τὰ νύχια του κανένας ἀγριόγατος τοῦ δάσους!...

Τί εἶχε συμβεῖ λοιπόν;

Ἔπλυνα τὰ τσαγρουνίσματα μὲ κρασὶ καὶ τὰ ἔδεσα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ γρηὰ μάνα μου συνῆρθε. Μισάνοιξε τὰ μάτια της, εἶδε τὸν ἕνα ἀπ' τοὺς γυιούς μου γονατισμένο κοντὰ στὸ κρεββάτι της νὰ τὴν κυττάζη μ' ἀγωνία, εἶδε τὴν καμαριέρα της πλάϊ νὰ κλαίη, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό της μὲ τὴν παλιά της καὶ εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνή, σταυρώνοντας τὸ στῆθος της τρεῖς φορές:

— Ἔφτασε τὸ τέλος τοῦ κόσμου!... Ἔφτασε τὸ τέλος τοῦ κόσμου!...

Πλησίασα στὸ κρεββάτι κι' ἔδωσα στὴ μάνα μου νὰ πιῆ ζεστὸ κρασὶ μὲ ζάχαρι. Τὸ ἔπιε μὲ μεγάλο κόπο, σὰν κάτι νὰ τὴν ἔπνιγε κι' ὕστερα μοῦγνεψε νὰ πάω κοντά της.

Κάθησα πλάϊ της στὸ κρεββάτι καὶ πῆρα τὸ χέρι της ἀνάμεσα στὰ δικά μου.

— Εἶσαι ἥσυχη τώρα, μητέρα; τῆς εἶπα.

Ἀντὶ νὰ μ' ἀπαντήση, μοῦγνεψε νὰ διώξω ἀπ' τὸ δωμάτιο τὸ γυιό μου καὶ τὴν καμαριέρα. Τὴν ὑπάκουσα. Κι' ὅταν πειὰ μείναμε μόνοι, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποῦτρεμε ἀπὸ συγκίνηση:

— Παιδί μου, ἄκουσε τὰ λόγια ποὺ θὰ σοῦ πῶ. Ἄκουσε τὴ γρηὰ μητέρα σου καὶ κάμε ὅπως θὰ σὲ συμβουλέψω. Φεῦγα ἀπ' τὸ καταραμένο αὐτὸ μέρος, γυιέ μου. Τὸ πρωΐ, μόλις γλυκοχαράξη, πάρε τὰ παιδιά σου καὶ φύγε, φύγε μακρυά...

— Τί σοῦ συνέβη, μητέρα; τὴ ρώτησα. (Ἀκολουθεῖ)

— Ἔφτασε τὸ τέλος τοῦ κόσμου! εἶπε ἡ μάνα μου μὲ ὑπόκωφη φωνή.